

19. Vylámanou cestou

„A co teď?“ zeptal se otřeseně George. Hleděl do tmy, v níž právě zmizela Lara s dívkou, která měla být podle všeho mrtvá.

„Jdeme,“ kývl jednoduše Heat na svého kolegu.

„Jak, jdeme?“ vyděsil se Simmons? „Je nesmrtelná a ozbrojená! Do té díry za ní nevlezu! Ani nevím, kam to vede!“

„No přece ke druhé dýce,“ mávl Heat rukou směrem ke vchodu.

„A jak to můžeš vědět?“ snažil se Ray udržet konverzaci, aby nemusel dovnitř, bezmyšlenkovitě si hrajíc s amuletem, jež Laře strhl z krku.

„Jinak by tam nešla, nemyslíš?“ protočil oči jeho kolega a začal v houští hledat svou zbraň.

„Seš si ale jistej, jestli...“

„Co?!“

„...jestli se nám vyplatí vystavovat se kvůli té věcičce takovému nebezpečí!“

„Tak hele,“ ukázal na něj Heat pažbou zbraně, kterou právě vylovil ze spleti listů a větví, „chvíli držela v ruce jednu dýku – a je nesmrtelná. Umíš si představit, že by našla tu druhou a pak ještě třeba získala i tu první?“

„To je fakt... a když už mluvíš o té první – kde si myslíš, že je šéf?“

„Nemám nejmenší tušení. Tak už pod!“ kývl Heat hlavou směrem ke vchodu a Simmons ho s baterkou v ruce neochotně následoval.

Ušli asi dvacet metrů mírně se stáčeující chodbou, když Ray opět promluvil – tedy zašeptal, v tom tichu mu přišla hlasitá řeč nějak nevhodná: „Hele Adame, a co budeme dělat, až tu dýku před Croftovou zachráníme?“

„Ty seš ale blbej,“ obořil se na něj Heat, „copak jsi opravdu uvěřil tomu, že sem lezem, abychom zachránili svět před nebezpečnou archeoložkou?“

„No...“

„To bylo jen kvůli těm dvěma venku! Maj tu letadla a ani jeden z nás je ovládat neumí, takže bude fajn, když si o nás budou myslet je to nejlepší.“

V chabém světle baterky Ray obdivně nadzdvihl obočí. „Tyjo, to je dobrý! Hele, ale ten mladší nás beztak moc nemusí...“

„Nevadí, bude stačit jeden,“ otočil se Adam letmo na přítele.

„Co teda ale uděláme s tou dýkou?“ vyslovil Simmons nahlas další myšlenku.

Heat se rezignovaně plácl do čela. „Copak nechápeš? Ten sběratel za párek dýk nabízel nehorázný prachy!“

„Ale on chce obě!“

Ve tmě se ozval tichý povzdech. „Jo, tím se ale budem zabývat, až budem mít aspoň tu první. A teď přidej, ty dvě maj slušnej náskok!“

Na malém plácku před temným vstupem zůstali v tichosti stát dva muži. Jeden na druhého nenápadně stáčeli oči, až najednou oba najednou vyšli ke vchodu. Po prvním kroku se opět zastavili, když si uvědomili, že totéž dělá i ten druhý.

„Co to děláš?“ obrátil se na svého bratra George.

„Co myslíš? Du dovnitř,“ odpověděl Mike bez zaváhání a vykročil opět kupředu, ovšem George ho chytil za paži.

„Ne, ty zůstaneš tady!“

„Nebudeš mi říkat, co budu dělat! Ne po tom, co ses spřáhnul s tamtěma dvěma!“ rozčlil se Mike.

Bratr na něj nevěřícně zíral: „Alespoň se snažej celou situaci zachránit, místo aby vraždili lidi ve svym okolí jako – jako tamta!“ křičel už také.

„Tamta? Tamta?!“ dostalo se mu okamžité odpovědi, „Najednou jí nemůžeš přijít na jméno? Na to, jakš' ji obdivoval, si ji teda rychle odsoudil!“

„Prostě jsem si uvědomil svou chybu! A ty by ses měl přestat chovat jak malej a udělat to taky!“

„Já si nemusím nic uvědomovat! To ty bys měl otevřít oči, z těch dvou nekouká nic dobrýho!“ oplatil mu Mike stejnou mincí.

George jen zavrtěl hlavou. „Proč si nechceš přiznat svou chybu?“

Mladší bratr se ušklíbl. „Svou chybu? Tak víš co? Dem dovnitř oba. A uvidíme, kdo se tu mýlí!“

„Ne! Už jsem ti jednou řek, že ty tam nepůjdeš!“ zamítl návrh George.

„Opravdu? A jak mi v tom zabráníš?“ vykřikl na něj Mike a vběhl do tmy.

„Miku. Miku!“ slyšel za sebou ještě volání. Věděl, že bratr se za ním vydá, ale v tuhle chvíli ho nechtěl ani vidět. Postupoval jak nejrychleji to šlo v černočerné tmě, dotýkaje se pravou dlaní drsné stěny chodby, a přemýšlel, jak daleko před ním asi ti dva už jsou – a jak daleko za ním je George.

Lara opatrně postupovala chodbou, jednou rukou držíc Nicole a druhou přidržujíc před sebou s rozsvícenou světlicí. Její světlo se odráželo od vlhkých stěn, až náhle ozářilo masivní kamenné dveře na konci chodby. Archeoložka si okamžitě všimla mechanismu nad nimi, kterým by se daly otevřít, věděla ale, že to nebude potřeba – ve dveřích vězela obrovská vyražená díra, kterou se mohly obě pohodlně protáhnout. Úlomky kamene, povalující se suché a čisté všude kolem, jí prozradily, že ještě velmi nedávno byly součástí té tlusté kamenné desky, jenž původně uzavírala cestu dále. Při představě, jakou obrovskou sílu musel při tomto výkonu Bannerson vyvinout, se jen starostlivě zamračila. Otvorem ve dveřích prosvítalo matné světlo, proto odhodila světlici a nahradila ji jednou devítkou, přestože věděla, že proti tomu muži jí nebude k ničemu. Nic lepšího ale neměla, mohla se pouze utěšovat tím, že jsou ona i Nicole také nezranitelné. Poté si uvědomila, že jí něco chybí. Nebo to byl jenom pocit? Protočila oči, když si to konečně uvědomila – amulet! Zadoufala, že ti dva, kteří ho teď pravděpodobně vlastní, s ním neudělají žádnou hloupost. Zpátky se pro něj vracet nechtěla, věřila ve své schopnosti i bez pomoci nadpřirozených sil. A také zřetelně cítila volání dýky, nemohla ztrácet čas.

Opatrně se protáhla otvorem a poté pomohla skrz i Nicole, načež se konečně mohla porozhlédnout po nových prostorách. Nacházely se v rozlehlé místnosti, kam nepravidelnou dírou ve stropě pronikalo sluneční světlo. Stěny, podlaha i strop byly opracované lidskou rukou, to se dalo poznat na první pohled, přestože přírodní živly a zřejmě i předchozí nevítaní návštěvníci z dávných let místo značně poškodily. Mělké prohloubeniny i hlubší jámy, naplněné průzračnou vodou, se stříbřitě leskly. Vzduch byl stále vlhký, ale oproti chodbě, ze které vyšly, se mírně oteplilo díky těm několika slunečním paprskům.

K nejdůležitějším prvkům v místnosti ovšem samozřejmě patřily další dveře, tentokrát ale rovnou troje. Jedny byly, tak jako ty, kterými právě vešly, nešetrně rozmlácené. Lara i Nicole věděly proč, moc dobře cítily tím směrem přítomnost dýky. Přešly opatrně po kluzkých kamenech mezi drobnými jezírky a stanuly na místě, kudy z místnosti odešel Bannerson. Na zdech si archeoložka povšimla nějakých rytin. Okamžitě rozpoznala mayské písmo, přestože v jeho překladu nebyla příliš dobrá. Dlouho se studiu písma Mayů věnovala, ale bylo to již nějakou dobu, co se jím naposledy zabývala, čehož nyní litovala.

Náhle zaslechla z hloubi chodby, ztrácející se ve tmě za rozbitými dveřmi, podivný hluk. Jakoby tupé nárazy na skálu – nebo na další dveře, napadlo ji okamžitě. Že by byl Bannerson takový kousek od nich? Nechtěla tomu věřit, musel mít přeci obrovský náskok. Další zvuky ji ale přiměly tuto možnost zvážit. Opatrně vešla do chodby a chvíli počkala, než oči více přivykly tmě – nechtěla Bannersonovi zapálenou světlicí prozradit svou přítomnost.

Hleděla do podlouhlé chodby, jejíž vzhled jistě více připomínal její původní uspořádání, než místnost, kterou nechala za sebou. Bannerson byl pravděpodobně první člověk za dlouhá staletí, který vkročil dovnitř. Zdi byly zdobené malbami a hieroglyfy, na jejichž čtení se ale Lara nechtěla zdržovat, věděla, že by jí to nejspíše stejně k ničemu nebylo. Pomalu postupovala chodbou, Nicole hned za ní, protože kvůli úzkému prostoru se ani nevešly vedle sebe. Asi po dvaceti metrech se cesta v pravém úhlu ostře zatáčela a po několika krocích ústila dalšími vyraženými dveřmi, kterými opět prosvítalo světlo, tentokrát ale ne sluneční. Toto bylo žlutooranžové, mihotavé – světlo ohně. Opět se ozvala rána, tentokrát mnohem hlasitěji. Lara opatrně nahlédla dírou ve dveřích.

Zamrkala, aby se vzpamatovala z náhlého náporu světla – pochodně, ozařující prostory přibližně stejně velké místnosti, jako byla ta předchozí, byly připevněné na každém z mnoha sloupů, rozestavených ve stejných rozestupech po obvodu, hned před širokým, asi metr a půl vysokým stupněm, táhnoucím se kolem dokola celé místnosti. Na sloupech a stěnách se zřetelně rýsovaly znaky Mayského písma, tak jako v chodbě, v níž se nacházely. Ve středu místnosti se nacházel zdroj onoho hluku – uprostřed kamenných trosek, o kterých si Lara ani netroufla odhadovat, čím byly původně, se nacházela jáma o průměru téměř dva metry, ze které za neustálého bouchání co chvíli vylétl další kus kamene. Pomalu prolezla otvorem s Nicole za zády a pokusila se nahlédnout na dno díry, ovšem byla již příliš hluboká.

Pustila Nicolinu ruku, přestože té se to moc nelíbilo, a bezděčně si opět připravila zbraň. Pomalu scházely po schodech dolů k troskám. V tu chvíli ale zaslechla nečekaný hluk i za sebou – Nicole zakopla o kámen a spustila tím rachot několika dalších, které se sesypaly jeden z druhého. Ihned nato nastalo nepříjemné ticho. Z díry se chvíli nic neozývalo, když odtamtud s nečekanou rychlostí a lehkostí vyskočil Bannerson, špinavý, v potrhaném oblečení a s nepřítelným výrazem ve tváři.

„Přišla jste si pro mou dýku?“ zachraptěl a popadl obrovský kus kamene.

Lara na něj okamžitě namířila pistole, přestože věděla, že mu nemůže nijak ublížit. Muž ovšem stejně na nic nečekal a své břímě na ni hodil. Lara srazila Nicole na stranu, sama ale dostala ránu do boku a spadla na zem, zbraně přitom pustila. Rychle se zvedla, ale Bannerson už byl u ní. Zasadil jí prudkou ránu do obličeje, až odlétla o několik metrů dál a narazila do stupně. Několik ulomených kusů zdi ji pak ještě přirazilo k zemi.

„Nikdo mi mou dýku nesebere! Nikdo!“ zasípal pomalu Bannerson a zasadil ránu i Nicole, která za zoufalého jekotu dopadla na schody vedoucí k rozbitým dveřím. Poté rozběhl se zpět k díře a skočil do ní. Hluk, který následoval, svědčil o tom, že se dnem nejspíše propadl – konečně mohl pokračovat v cestě dál.